

พลีกรัก

บทที่ 13

ศรีวรงค์กลับมาทำงานกับพีเจ็ดโฌม ผู้ซึ่งรบเร้าถามอยู่นั้นแล้วว่าไปเที่ยวกับนินนาทสนุกไหม

“ไม่สนุกหรอกค่ะ เซ็งมาก...” เธอลากเสียง ทำสีหน้าเหมือนคำพูด

“ทำไมเขาถึงได้พาไปล่ะ เขาชอบใคร นุชหรือน้อย”

เธอสะดุ้ง “อ๊วย เปล่าค่ะ เขาไม่ได้ชอบใครเลยสักคน”

“แล้วทำไมถึงได้ใจดีพาไปเที่ยว”

“ก็... เขาคงไม่รู้จะพาใครไปละมัง”

เจ็ดโฌมทำตาลอย “แหม น่าเสียดายที่ตอนนั้นพีมีงานยุ่ง คราวหน้าถ้าจะไปกันอีกละก็บอกด้วยนะ พีจะไปด้วย”

คราวหน้าหรือ... ไม่มีอีกแล้วละ.....

ในวันต่อมา ร่างสูงที่บ๊อบ ก็เปิดประตูเข้ามาในร้าน

ศรีวรงค์ถึงกับสะดุ้งรับหันหลังให้ เธอวางสีหน้าที่ทำที่ไม่ถูกแล้วยังรู้สึกใจเต้นไม่เป็นปกติขึ้นมาเฉยๆ

ชายหนุ่มพูดคุยกับเจ็ดโฌม แว่วเสียงหัวเราะเหมือนสนิทสนมคุ้นเคยกันมานาน อีกครู่ร่างสูงในเสื้อผ้าสะอาดสำอางที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ก็เดินมาหยุดอยู่ข้างๆ คนที่ทำเป็นหันหน้าหนีไปทำงานง่วน

“สวัสดิ์หนูน้อย ออกไปข้างนอกด้วยกันสักครู่ได้ไหม” เสียงทักทายแจ่มใส ปรกาศตาชายหนุ่มแพรวพราว

“ไม่ได้หรอกค่ะ น้อยมีงานต้องทำ” ตอบโดยไม่ยอมมองหน้า หากทำเป็นเคร่งเครียดอยู่กับรายการสิ่งของ

“เรื่องเกี่ยวกับคุณแม่ล่ะ” เขากะชิบ

ศรีวรงค์ชะงักหันมามองอย่างสงสัย “เรื่องอะไรคะ”

“อยากรู้ก็ตามออกไปซิ”

เธอลังเลก่อนจะหันไปขออนุญาตเจ็ดโฌม

ชายหนุ่มกลับพาเดินผ่านห้างร้านต่างๆ ไป แล้วผลักประตูหน้าของร้านขายอัญมณีที่ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ เป็นร้านหรูที่ศรีวรงค์เคยเดินผ่านบ่อยๆ แต่พอหยุดมองอัญมณีที่อวดตัวทำทลายอยู่ในตู้กระจกหวังว่าจะหาเครื่องประดับสวยๆ ให้เป็นของขวัญวันเกิดมารดาสักชิ้น พนักงานสาวและเจ้าของร้านก็ปรายตามองผ่านอย่างเบื่อหน่ายระคนดูแคลน

คราวนี้ทุกคนมองเธออย่างแปลกใจ จำเด็กกะโปโลคนนี้ได้แต่รูปลักษณ์ของคนๆ ที่เดินนำหน้าไม่ใช่คนที่ใครจะกล้าปฏิเสธได้

“ผมจะซื้อแหวนให้ว่าที่เจ้าสาว...” เสียงทุ้มเจือหัวเราะยั่วเย้าทำให้เธอยิ่งงุนงง มืออ่อนๆ ดึงให้นั่งลงบนเก้าอี้หน้าตู้กระจกเตี้ยที่โชว์แหวนเพชรเรียงราย “ใกล้จะถึงวันเกิดคุณสศราญแล้ว ผมจะจัดงานเลี้ยงให้แล้วตั้งใจจะให้แหวนต่อหน้าทุกคนในงานวันเกิดนี้...”

ซื้อแหวนให้แม่... แล้วจะให้ต่อหน้าคนอื่นๆ อีกด้วย... คนรับฟังนั่งอึ้งตงตะลึง

“ก็ไหนคุณบอกว่ารับปากจะไม่แต่งงานกับแม่...”

“ผมจะทำตามที่พูดถ้าน้อยยอมรับเงื่อนไข”

ชายหนุ่มชี้เลือกแหวนวงนั้นวงนี้ สาวคนขายกุกุกุจ้อหยิบให้ทั้งๆ ที่อดรู้สึกแปลกๆ ขัดหูขัดตาไม่ได้ แต่อันที่จริงมือเรียวยาวของเด็กกะโปโลคนนี้ก็ดูสวยดีเมื่อสวมแหวนเพชรลงไป

ชายหนุ่มจับแหวนใส่แล้วเอียงดู ถอดออกแล้วสวมวงใหม่เข้าไปแทนทำเหมือนมือเธอในมือเขาไม่ใช่เลือดเนื้อของมนุษย์ เธอตั้งหน้าหลายครั้งแต่อีกฝ่ายกลับยึดไว้แน่นกว่าเก่า

“วงนี้สวยแต่หลวมไปหน่อย”

“แก้ไขให้เล็กลงได้นะคะ”

“ไม่เอาครับ ขอที่พอดีปังเลยดีกว่า... ขอวงวนั้นแล้วกันครับ”

“ทำไมคุณไม่พาแม่มาซื้อเอง”

เสียงถามบอกความหงุดหงิด ชายหนุ่มตอบยืมๆ ว่า

“พามาคุณสศราญก็ไม่แปลกใจซี ผมรักเธออยากให้เธอประทับใจมากๆ”

“คุณนะหรือรักใครเป็น”

เขาหัวเราะไม่ถือสา “อ้าว พูดอย่างนี้ได้ยังไง”

“อย่าซื้อดีกว่า แม่ไม่อยากจะแหวนของคุณหรอก”

“คุณไม่ใช่เธอจะรู้ได้ยังไง ไหน ลองวงนี้ซิพอดีไหม”

แหวนเพชรส่งประกายวิบวาวอีกวงหนึ่งถูกสวมเข้ากับนิ้วนางมือข้างซ้าย ศรีวรงค์สุดจะทนได้ ถ้าผู้ชายคนนี้แต่งงานกับแม่เธอ เขาจะต้องทำให้แม่เสียใจแน่ๆ เธอตั้งใจเด็ดขาดที่จะต้องขัดขวางให้จงได้

เธอสะบัดมือรูดแหวนออกจากนิ้ววางมันลงด้วยอาการขุ่นเคือง ประกายดาววิบวับ เสียงพูดสั้นอย่างสุดจะฝัน

“ฉันไม่ยอมให้คุณแต่งงานกับแม่หรอก เก็บแหวนของคุณไว้เถอะ ข้ามศพฉันไปก่อนแล้วคุณถึงจะแต่งได้”

เธอผลุนผลันจากมา

ชายหนุ่มจ่ายเงินค่าแหวนวงนั้น.....

ศรีวรงค์ตรงไปหาอาจารย์ไววิทย์ เล่าให้ฟังว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น “จารย์ช่วยหน่อยด้วยนะคะ น้อยไม่ยอมให้เขาแต่งงานกัน” เธอคร่ำครวญ

ไววิทย์ถอนใจ สีหน้าอ่อนขริม “ผมทำอะไรไม่ได้หรอกน้อย ผมเป็นคนนอกและเป็นผู้ใหญ่แล้ว อย่าให้ผมเข้าไปยุ่งด้วยดีกว่า”

“แต่จารย์เป็นพวกน้อยไม่ใช่หรือคะ จารย์จะนิ่งเฉยปล่อยให้คนอื่นอย่างนั้นแต่งงานกับแม่ได้ยังไง เขาไม่ใช่คนดีเลยนะคะ”

“ให้ผมถอนตัวจากเรื่องนี้เถอะ” หนุ่มใหญ่ยืนย่นอย่างอัดอั้นตันใจ

สีหน้าของเด็กสาวบอกถึงความผิดหวัง ไววิทย์มองแล้วก็ต้องถอนใจ พูดเสียงอ่อน

“รู้ไหมน้อย ผมกำลังจะไปเมืองนอก”

“ไปเมืองนอก...” ศรีวรงค์ทวนคำอย่างงงงัน

ไววิทย์พยักหน้า “ผมจะไปทำงานวิจัยที่อเมริกาสองปี”

“โอ้โฮ ตั้งสองปี” เสียงอุทานบอกความตกอกตกใจ

ไววิทย์อดดีใจไม่ได้ที่ถึงอย่างไรเธอก็ยังเห็นว่าเขาสาคัญ “โธ่ ทำไมล่ะคะ ทำไมไม่จู่ๆ ก็จะไปไม่ยอมบอกให้รู้ล่วงหน้าบ้างเลย”

“ผมเพิ่งตัดสินใจแล้วก็เซ็นชื่อส่งเอกสารไปเมื่อครู่ มันเป็นทางที่ดีสำหรับผม” เขาพูดเสียงขริม

อีกฝ่ายหนึ่งนิ่งอั้น นัยน์ตาดกคร่ำครวญอย่างน้อยอกน้อยใจ

“จารย์ไม่ยอมบอกให้หน่อยรู้เลยสักคำ ไม่สนใจเลยว่าน้อยจะเป็นยังไง โธ่ ไม่มีจารย์แล้วน้อยจะอยู่ได้ยังไง แล้วยังเรื่องแม่อีก น้อยจะทำยังไงดี”

“ผมขอโทษ...”

คำพูดแต่ละคำหลุดจากปากอย่างยากลำบาก อาจารย์หนุ่มใหญ่มองลูกศิษย์สาวที่เคยสนิทสนมใกล้ชิดมาเป็นเวลาหลายปีด้วยความรู้สึกอัดอั้น ความจริงเขามีเรื่องอยากจะพูดอยากจะบอกอีกหลายอย่างแต่ก็ทำไม่ได้

“ผมเห็นว่าน้อยมีเรื่องยุ่งยากมากพออยู่แล้วจึงไม่ได้บอกเรื่องนี้ อีกอย่างหนึ่งผมก็เพิ่งตัดสินใจเมื่อไม่กี่วันนี้เอง”

“แล้วทีนี้ถ้ามีปัญหาน้อยจะหันไปปรึกษาใครล่ะคะ” เสียงถามละห้อยเจือสะอื้น

เสียงปลอบอ่อนแรงขริม “น้อยโตแล้วนะ เรียนจบแล้วกำลังจะทำงานแบบนี้เรียกว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว น้อยจะต้องตัดสินใจด้วยตัวเองอย่ามัวแต่รอ มัวแต่ฟัง แล้วเชื่อใครต่อใคร แต่จงเชื่อตัวเองให้มาก”

อีกฝ่ายทำหน้าที่สลด “จารย์จะไปเมื่อไหร่คะ”

“กลางเดือนหน้า”

“อะไรคะ ทำไมถึงเร็วอย่างนั้น”

“ความจริงงานนี้มีคนถูกวางตัวไว้แล้วแต่ว่าเกิดขัดข้องไม่สบายกะทันหัน ฝ่ายดำเนินการเลยหันมาหาผม”

“น้อยคงต้องคิดถึงจารย์มากแน่ๆ เลย”

น้ำเสียงซื่อ สีหน้าไร้มายา ไววิทย์เองก็รู้สึกใจหายที่จะต้องจากไปไกล ไปจากใบหน้าใสๆ เสียงแจ่มๆ ร่างบางๆ ปราดเปรี้ยวที่เคยได้พบเห็นใกล้ชิด ได้พัวพันอยู่ใกล้ๆ ด้วยความสนิทสนมกลมเกลียวมาเป็นเวลานาน

“ก็ส่งเมลซิ หรือถ้าจะเรียนต่อก็บินตามไป”

ศรีวรงค์ถอนใจ “น้อยจะเขียนถึงจารย์คะ”

เธอลาจากไววิทย์ด้วยความรู้สึกใจหายหดหู่ เขาเป็นเสมือนญาติผู้ใหญ่ใกล้ชิดคนเดียวที่เธอรักและไว้วางใจ แต่ว่าจู่ๆ ก็จะไปไกลถึงสองปี เธอรู้สึกคล้ายคนสิ้นหวัง.....

พอนินนาทมาที่บ้าน นุชนรงค์ก็มีอาการดังเดิมอีก

เด็กสาวกุกักจอร์รองต่อนรับ ชวนพูดคุยเอาใจแล้วปล่อยให้แม่ทำงานบ้าน ศรีวรงค์ได้แต่มองอย่างเบื่อหน่าย แล้วพอนึกได้เธอก็โทรศัพท์ถึงเจ็ดโฉม

อีกครู่หนึ่งรถเก๋งคันเล็กโฉบเฉี่ยวปราดเปรี้ยวก็แล่นมาจอดที่หน้าบ้าน ร่างกลมตุบตุบเปิดประตูออกมา พี่เจ็ดโฉมแต่งหน้าแต่งตัวเปรี้ยวจัดสีสน่สดใสเสียงร่าเริงอ่อนหวาน

“สวัสดิ์ค่า หน้าเล็กขา โฉมแฉมาขอรับทานข้าวด้วย”

เธอพนมมือไหว้อย่างชดช้อย คุณสคราญได้แต่ยิ้ม เคยชินแล้วกับกิริยาท่าทีของหลานสาว

“ได้ซิจ๊ะ เต็มใจอย่างยิ่งเทียวละ นี่น้ำก็กำลังจะทำกับข้าวอยู่พอดี โฉมอยากทานอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า”

“อู๊ย ไม่ต้องอะไรเป็นพิเศษหรอกคะ โฉมเป็นคนเลี้ยงง่ายกินง่ายออก”

“เชื่อแล้วละคะว่าพี่โฉมกินง่าย” นุชนรงค์อดแฉะไม่ได้ คำที่อีกฝ่ายบรรทุกน้ำหนักตัวมากเกินพอดี

เจ็ดโฉมยิ้มให้ “นุชก็ดูพ้อม-พอมนะ หรือว่าจะเป็นเพราะเสื้อที่ใส่มันไม่พอดีตัว... ก็แหม...ทีหลังอย่าซื้อของโหลซีจ๊ะ ต้องสั่งตัดพิเศษมันถึงจะพอดีตัว”

นุชนรงค์แอบค้อน หุ่นอย่างพี่โฉมก็ต้องตัดเฉพาะตัวซิ ไช้ซ้ชุปเปอร์แอลใครเขาจะกล้าวางขาย

เจ็ดโฉมนั่งลงข้างๆ นินนาทแล้วก็ปักหลักคุยกับเขาเรื่องธุรกิจซึ่งครอบคลุมไปถึงแวดวงการค้าต่างๆ เสียงพูดเจ็ยแจ้วแน่นถ้อยแน่นคำราวกับเป็นผู้เชี่ยวชาญที่รอบรู้

แล้วเธอก็ยังคอยเหลียวเหลือบดูแฉอย่างใส่ใจ “น้องนุชขา น้ำของคุณนินนาทพร่องแล้วนะคะ ขอเติมใหม่ให้ที”

นุชนรงค์ลุกเดินเข้าห้องครัวด้วยสีหน้าบึ้งตึง ศรีวรงค์กำลังช่วยมารดาทำอาหาร คุณสคราญติงว่า

“ทำไมทำหน้าอย่างนั้นจ๊ะ ไม่สวยเลยลูกนุช”

“นุชรำคาญพี่โฉมจังเลย ไม่รู้ว่ามาทำไม แต่ไหนแต่ไรไม่เห็นเคยไพล่มาสักที”

“แหม เขาอุตส่าห์มีน้ำใจแฉมาเยี่ยมเยียน พวกเราไม่ใช่ใครที่ไหน ญาติสนิทกันแท้ๆ”

“ฮิ มีน้ำใจ” เด็กสาวเติมน้ำใส่แก้วแล้วเดินกลับออกไปอย่างกระพืดกระพืด

ศรีวรงค์หายใจไม่ทั่วท้อง ถ้าแม่และพี่สาวรู้ว่าเธอตั้งใจเชิญชวนเจ็ดโฉมมา ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไรกันบ้าง

เธอเลียบเคียงถามว่า “แม่คะ แม่มีแผนการจะทำอะไรในวันเกิดที่จะถึงนี้เป็นพิเศษหรือเปล่า”

“ที่แรกแม่คิดว่าจะแค่ไปทำบุญที่วัด แต่คุณนินนาทเสนอจะจัดงานเลี้ยงให้จ๊ะ บอกให้ชวนเพื่อนๆ แล้วก็ญาติผู้ใหญ่มาให้มากๆ”

สีหน้าคนฟังคล้ายตระหนกตกใจ “ทำไมล่ะคะ”

“ก็... ไม่รู้ซีจ๊ะ...”

อีกละ ลองแม่ยิ้มเขินๆ แบบนี้ต้องเป็นข่าวไม่ดีแน่ๆ เธอได้แต่นั่ง ตาจับอยู่ที่ผักที่ถูกหั่นแล้วหันอีกบนเขียง

“น้อยมีอะไรในใจหรือเปล่า อยากจะพูดออกมาไหมจ๊ะ”

เธอถึงกับสะดุ้ง “ไม่มีคะ” ตอบออกไปแล้วก็อยากจะเปลี่ยนคำพูดเสียหนัก ...มีคะแม่ ผู้ชายคนนั้นเป็นคนที่แฉมากๆ แม่เลิกคบกับเขาเถอะนะคะ...

เธอพูดไม่ได้ แม่นิยมชมชื่นไว้เนื้อเชื่อใจเขาจริงๆ คุณนินนาทดูอย่างนั้นดูอย่างนี้ แล้วเธอจะหักหาญทำให้แม่เสียใจได้อย่างไร.....

พี่เจ็ดโฉมดูจะรักใคร่เธอมากขึ้นนับจากนั้น ทั้งหาขนมมเนยมาฝาก ทั้งเรียกให้ทานอาหารกลางวันด้วย แล้วที่เคยแต่ใช้ๆ ให้

ทำงานก็กลับเว้นว่างห่างหาย แต่ก่อนเธอพูดว่าต้องใช้งานมากๆ จะได้เก่งแล้วน้อยก็คล่องดีด้วย แต่ว่าในตอนนี้เธอกลับหันไปใช้ลูกน้องอีกสองคนแทน

เธอบอกคุณป้าว่า “น้อยมันเป็นถึงบัณฑิต อีกหน่อยพอหางานได้มันก็ต้องไป เราจะต้องฝึกเด็กของเราให้เก่งไม่ใช่เอาแต่ใช้น้อยมัน”

คุณป้ามองแปลกๆ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เธอก็เหมือนแม่ๆ ทั้งหลายที่เคร่งครัดเชื่อฟังลูกสาว

“ทำไมคุณนินนาทถึงได้มาที่บ้านน้อยบ่อยๆ บอกมาซิว่าเขาชอบใครกันแน่” พี่เจ็ดโฉมชักใจอย่างขឹងใจไม่หาย ศรีวรงค์ก็ยืนย่นอยู่คำเดิมว่าเขาไม่ได้มาชอบใครเลยสักคน

“ไม่น่าเชื่อ ไม่ได้ชอบใครแล้วมาทำไมบ่อยๆ”

“เขาคงไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนละมัง เขาสนิทเพราะทำงานกับแม่พอว่างก็เลยมาบ้านน้อย”

“หรือว่าจะชอบกันกับนุช” เธอสงสัยแล้วก็ทำท่าจะปักใจเชื่อ “จริงด้วย เห็นนั่งคุยกันหงุหงิงๆ สองคน”

อีกฝ่ายไม่ตอบ ให้เข้าใจว่านินนาทมาชอบนุชนรงค์ก็ยังไม่ฟังดูดีว่าจะบอกว่าเขามาชอบแม่ตั้งเยอะ

แล้วกำลังจะประกาศแต่งงานเสียด้วย โธ่เอ๊ย ยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้ม...!

“แต่ว่าพี่เห็นเขาคอยมองน้อยบ่อยๆ นะ แล้วยังมารับไปตอนกลางวันอีกตั้งหลายครั้งด้วยละ เขาชอบน้อยหรือเปล่า”

เธอสะดุ้ง “อู๊ย ใครเขาจะมาสนใจน้อย...” หากพอนึกถึงเหตุการณ์บนหน้าตักแล้วยังที่ฝ่ายนั้นก้อร้อก้อดึกทำเป็นขอแต่งงานด้วยเธอก็อดรู้สึกกวัดแกว่งไม่ได้ รีบร่ำร้องสาปแช่ง...

คนบ้า คนเลว คนไม่มีความจริงใจ.....

เสียงพูดต่อปราระรัว “ดูสารรูปน้อยชิ มีอะไรน่าดูตรงไหนแล้วเขาก็เป็นผู้ใหญ่กว่าตั้งเยอะ มันคนละรุ่นคนละโลกกันเลย”

“นั่นชิ พี่ก็ว่าอย่างนั้น” เจ็ดโฉมพยักหน้าเห็นด้วย

คุณป้าพูดขึ้นว่า “เออ วันก่อนพบเสียทวิ เขาก็ยังถามถึงแม่เราอยู่เลย เสียเขาชอบแม่เรามากนะรู้ไหม ยัยเล็กเอาแต่เล่นตัวแกจนจะสี่สิบอยู่แล้ว ถึงจะยังสาวยังสวยกว่าวัยอยู่ก็เถอะ แต่จะรอคนที่เขาจะมารักจะมาจริงใจด้วยนี่ มันยากนะ”

ศรีวรงค์ทำตาปริบๆ “แล้วเสียเขาจริงใจกับแม่หรือคะ”

“อู๊ย จริงใจชิยะ เสียเขาเป็นคนชื้อออ...” คุณป้าลากเสียงเพื่อยืนยันว่าเสียทวิของคุณป้า “ชื้อออ...” จริงๆ

“เขามีลูกมีเมียก็บอกว่ามี เขาเคยชอบแม่ของเราอย่างไงจนปานนี้ก็ยังไม่ชอบอย่างนั้น นี่นานแล้วนะที่เขาพยายามตามจีบแต่แม่เราก็เอาแต่เล่นตัว”

“แม่คงสงสารเมียเขาชะคะ”

“อู๊ย เมียเขาไม่ได้เป็นปัญหาเลยนะชะ เมียเสียมันแหละเป็นคนมาพูดกับป้าเองว่าอยากให้สามีมีความสุขแต่ที่ไม่ชอบที่เสียไปมีบ้านนั้นบ้านนี้ พวกอื่เด็กสาวๆ นิสัยไม่ดีมันคอยแต่จะปอกลอกหากว่าเสียจริงจังกับแม่เราคนเดียวเขาก็ไม่ขัดข้องแล้วยังจะดีใจเสียด้วยซ้ำไปที่เสียจะอยู่กับที่สักที”

“แปลกจัง” คนฟังพึมพำ

“แปลกยังไง หรือว่าไม่เชื่อ นี่เรื่องจริงชะชะ”

สีหน้าท่าทางคุณป้าจริงใจเป็นที่สุด ถึงจะอย่างไรคุณป้าก็รักเป็นห่วงแม่เสมอ กลัวว่าแม่จะจนแล้วต้องมาพึ่งท่าน

แล้วศรีวรงค์ก็ได้ความคิด

“ตั้งแต่คุณนุชไปเมืองนอกแม่ก็ออกจะว่าง อยู่บ้านทำกับข้าวให้พวกเราทานเกือบทุกวันเลยละ น้อยจะนัดแม่ให้เสียทวิดีไหมคะ”

“ฮ้า จริงๆ นะหรือ” คุณป้าอุทานอย่างไม่อยากเชื่อถือแต่ไหนแต่ไรมาศรีวรงค์ต่อต้านเรื่องเสียทวิ ทำไมคราวนี้กลับบอกว่าจะนัดให้

“จริงชะ ก็ เอ่อ... น้อยแค่อยากให้แม่ลองพิจารณาเปรียบเทียบกับเสียทวิดูอีกคน”

“เปรียบเทียบกับใครกับเสียทวิ”

อีกฝ่ายสะดุ้งที่เปลือยพูดแล้วได้แต่กลบเกลื่อนปิดปากเงียบ

คุณป้าก็เลยไม่ได้รับคำตอบ.....